

Szilágyi János György

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXI. évfolyam, 6. szám, 2017. február 10.

Az 50-es években a múzeumban Szilágyi egy szobában ült barátjával, Meller Péterrel és egy náluk jóval idősebb úrral, aki autodidakta egyiptológusként teremőri státuszban végzett szorgos tudományos munkát, s Szilágyi olthatatlan híve és csodálója volt. Egyszer is, amikor Mellerrel maradt kettesben, rázendített a dicséretre, s Meller, aki unta ezt, mindenben egyetértett vele, de hozzátette, csak az a furcsa szexuális kedvtelése ne lenne. Haeffner Emil - mert így hívták - szörnyülködve kezdett el találgatni, de bármit kérdezett, Meller csak azt mondta: rosszabb, rosszabb... Majd végül kinyögte, hogy... hát madarakkal csinálja. E megágyazás után elkezdődött a téboly, Meller bevonta az ugratásba Szilágyit, Szilágyi pedig az ilyen heccek nagymesterét, Karinthy Ferencet, aki nem volt rest telefonálni, mikor csak Haeffner volt a szobában, hogy megérkezett Szilágyi tanár úrnak a madárszállítmány. És így tovább, hetekig. Egyszer aztán arról beszélgettek hárman a szobájukban, hogy melyik a legszebb magyar verssor. Mikor sorra került, Szilágyi álmodozó tekintettel azt mondta: „Madarat nem egyet, százat is meglőnek”. A röhögés majd kiverte az ablakot, s az ugratás lelepleződött.